

JARNÍ

LERCHOVÁK

Vážení čtenáři,

právě vychází jarní číslo našeho časopisu. Pravda, trochu se nám opozdilo, ale určitě si ze široké nabídky poutavých textů vyberete.

V anketě páťáci odpovídali, kterým zvířetem by se chtěli alespoň na chvíli stát. Školní drbna zavítala tentokrát na učitelský ples a exkurzi do Terezína, odkud přináší reportáž. V rozhovoru tentokrát naše redaktorky vyzpovídali paní učitelku Novákovou a 8. A nám poodhaluje tajemství své třídy. Také se dozvíme, jak může vypadat ideální partnerka...

A jistě netrpělivě čekáte na vyhlášení výsledků naší soutěže. Dostali jsme od Vás krásné básničky, za které moc děkujeme všem! A kdo vyhrál, se dozvíte na samém konci tohoto čísla. Výhercům gratulujeme!

Příjemné čtení a krásné jaro a brzy již i léto Vám přeje redakce.

Členové redakce jsou Eva Purkarová, Karolína Kremlíková, Ctibor Bělohrad, Gabriela Fránková, Michaela Formanová, Anežka Nováková, Aneta Černíková a Zuzana Melkusová.

Připomínáme redakční email, na který nám můžete psát: **casopislerchova@atlas.cz**

OBSAH

Anketa	4
Školní drbna	5
Rozhovor s p. uč. Novákovou	7
Město duchů	9
Líčení krajiny	12
Neobyčejná třída osmé Á	16
Moje ideální partnerka	18
Výsledky soutěže	19

Zdroje použitých obrázků:

Titulní strana – autorka G. Fránková, pláž s. 2 - cz.wallpapers-fenix.eu, otazník s. 4 - www.autobaterie-pema.cz, leopard s. 5- kimcampion.com, mikrofon s. 7 - pixabay.com, město duchů s. 9 a 10 - magazin.ceskenoviny.cz, www.tezkanuda.cz, krajina s. 12 – 15 - 123hdwallpapers.com, inner-light.ning.com, webfreestyledwl.mypage.cz, kouzelná třída s. 16 – 18 - creativelife.cz, forum.choiceofgames.com, www.hudbicka.weblahko.sk, www.viralsvet.cz, jaro s. 19 - maminator.cz, přátelství s. 20 - www.youtube.com, uveřejněné fotografie – archiv autorů článků či učitelů.

Anketa

Kdyby ses na nějaký čas mohl proměnit ve zvíře, které by to bylo?

Výběr z odpovědí:

„Chtěla bych být gepard, protože je rychlý a mrštný. Mám ho ráda, protože jsem rychlá jako on. Když je malý, tak je super, a když je novorozenec, tak je hezoučký.“

Eliška Kolárová, 4. D

„Chtěl bych být pes, ale u dobrého pánička, protože bych se měl trochu líp než člověk. Rád bych ho zlobil, ale on by mi nic neudělal. Byl bych hodně mlsný a jedl bych jenom hodně drahé jídlo.“

D. Šebesta, 4. D

„Chtěla bych být delfínem. Protože je to sympatické zvíře, může být společně s lidmi, žije v moři, dá se něco naučit, má krásnou barvu. Moc se mi líbí.“

Aneta Škulínová, 5. A

„Já bych se chtěl stát blechou, protože bych mohl hodně vysoko skákat a byl bych hodně malý a všechny bych otravoval.“

Jan Brůha, 5. A

„Klokan. Protože bych mohla volně pobíhat po městě v Austrálii. Prostě se mi to zvíře líbí.“

Julie Šromová, 5. B

„Chtěl bych být pejskem, protože je vzorný, hodný, hezký. Od toho, kdo ho pohladí, dostává odměny, je užitečný, např. tomu, kdo je třeba slepý, tak pes pomůže. Hrál bych si s páničkem.“

Martin Poddaný, 5. A

„Já bych chtěl být žralokem, protože je rychlý a protože žije v hezkém prostředí a má ostré zuby.“

Václav Pšeid, 5. A

„Já bych nejradši byla vakoveverkou. Protože bych mohla létat ze stromu na strom.“

Zuzana Kirchnerová,

„Kdybych se mohla proměnit ve zvíře, chtěla bych být vlaštovka, mohla bych létat nad krajinou.“

Veronika Šrejmová, 5. B

„Asi bych byl kočka, protože má devět životů, může vysoko skákat, protáhnout se za nábytkem atd.“

Petr Hlous, 5. A

„Leopard, protože je rychlý, žije v Africe a také se moc nebaví.“

Vojta Kovařík, 5. A

„Pes, protože bych chodila na výstavy a byla bych nejposlušnější a nejšikovnější. Prostě bych všechno uměla.“

Anna Križková, 5. B

„Chtěla bych být motýlem. Protože je volný, má křídla a miluje květiny. Jeho výhody jsou: je malý, někteří motýli jsou barevní. Jeho nevýhody: je škoda, že ho lidé zabíjejí. Někteří motýli jsou chránění a krásně barevní. Mají malou hlavičku a malé tělíčko, jsou velmi roztomilí. Je mi líto, že některé motýly lidé zavírají do různých klecí a někde jsou jejich pozůstatky v muzeu.“

Anežka Pikešová, 4. D

„Chtěla bych být modrý papoušek Rio, protože naše škola je modrá a mohla bych létat. Ale hlavně proto, že je modrý tak, že by třeba mohl být maskot školy. Modrá je totiž moje druhá nejoblíbenější barva. Papoušci jsou také roztomilí (jako naše škola).“

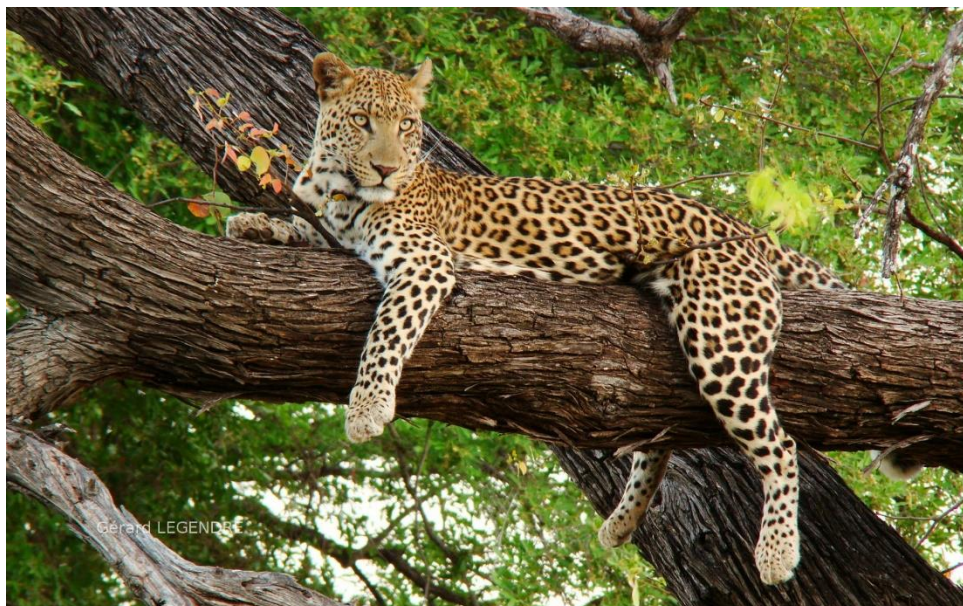
Hana Vávrová, 4. D

„Byl by to pes, protože bych si mohla hrát se svým pánem a nechat se hladit a mohla bych zastrašovat lidi. Byla bych německý ovčák.“

Eliška Knetlová, 5. B

„Kočka. Protože bych se mohl celé dny válet v pelíšku, nemusel bych chodit do školy. Je roztomilá.“

Michal Čamarnyk, 5. A

ŠKOLNÍ DRBNA

Reportáž z učitelského plesu a exkurze do Terezína nepsaly A. Černéková a Z. Melkusová.

Učitelský ples

Chtěli byste se někdy přenést v čase? Pojdme se tedy podívat zpět na večer 12. 3. 2016. V sušické Sokolovně se právě zahajuje 2. benefiční učitelský ples. Při vchodu vás zaujme výzdoba sladěná do školní tematiky, na které mají zásluhu paní vychovatelky Švarcová a Sulanová s jejich malými pomocníky. O drobné pochutiny se postarali studenti SOŠ a SOU Sušice. Celým plesem vás doprovodí kapela Fortuna a moderátor Karel Sedlecký. Svým vystoupením nás uvítá taneční klub Fialka. Během plesu si můžete zakoupit tombolu a vyhrát tak zajímavé ceny. Výtěžek z plesu je určen pro organizaci Petrklíč. Mezi více než 180 zúčastněnými můžete najít nejen učitele ze Sušice, ale také hosty například z Kaznějova, Písku, Mostu či německého Zwieselu.

Nyní se můžete zúčastnit rozhovoru s panem ředitelem ze zwieselské Mittelschule.

Jaký je váš nejoblíbenější tanec?

Waltz.

Vyhrál jste nějakou cenu v tombole?

Ano, kalendář.

Jaký je rozdíl mezi plesy v Německu a v Čechách?

Češi jsou lepší tanečníci než my, také jsou v Německu bály pořádané méně a kulturní sály jsou u nás výjimečně. Když chceme pořádat například ples absolventů naší školy, musíme na Železnou Rudu.

Na závěr si můžete tipnout, kdo z učitelů měl nejhezčí šaty či oblek, kdo měl nejpracovanější účes, nebo kdo z nich umí nejlépe tancovat...

Exkurze do Terezína

Na začátku května se deváté třídy vydaly na exkurzi do terezínské pevnosti. Ta byla založena roku 1780 císařem Josefem II. za účelem obrany hranic Čech před útoky ze severu. Za druhé světové války se Malá pevnost využívala jako věznice pražského Gestapa. Terezínem tehdy prošlo přibližně 140 000 lidí. Asi 35 000 jich zde zemřelo.

Nejprve jsme vstoupili do místností, kde přespávali a jedli vězni. Tam, na několika patrových dřevěných palandách vycházelo pro jednoho asi 30 centimetrů místa. Pro ženy byly určeny malinkaté komůrky bez oken, pouze s lavicemi na spaní. Všichni vězni museli tvrdě pracovat a dostávali jen minimálně jídla. Často tajili své nemoci, protože by z nich potom byl nejslabší článek, který by nacisté poslali například do Osvětimi nebo jiného koncentračního tábora jako první. Jak nám říkal náš průvodce, vězni v Terezíně se měli o hodně lépe, než v táborech, jako byla Osvětim. Jedním z plusů byla i prádelna, kde se pralo tak jednou do měsíce. Sušit si prádlo byl ale moc velký přepych, a proto práce v mokřem nebyla výjimkou.

Jedna místnost mi přišla nejzajímavější a zároveň nejkrutější. Myslím tím prostor určený až pro 100 Židů, do kterého se nás vešlo sotva 50. Lidé museli spát ve stoje! Většinou

ale chodili celou noc dokola, aby vzduch trochu rozproudili, jelikož zde nebylo ani okno. Po drsné noci se nepřeživší odstranili a nahradili je jiní.

Z Terezína se povedl jen jeden únik. Po práci si několik vězňů naplánovalo moment, kdy strážci nehlídali. Pomocí žebříku přelezli vysoké zdi a díky dešti, který smyl všechny stopy, se je následně ani psům nepodařilo vypátrat.

Na veřejnost se dostaly hrozné skutky, které se děly v pevnosti, a tak přijela Červený kříž, aby situaci zkontroloval. V Terezíně tak začalo takové divadlo. Mladí a relativně zdraví vězni se museli opalovat, aby vypadali před Červeným křížem lépe. Dokonce dostali i víc najíst, a tak to nacistům prošlo.

Nejtragičtějším místem Terezína se stalo popraviště. U zdi zde nacisté postupně postříleli řady bezbranných lidí. Všichni věděli, že cesta k popravišti je jednosměrná.

Neboli "práce osvobozuje"

Po válce se do Terezína vrátili někdejší obyvatelé, přistěhovali se noví lidé a život zde plyne dál. Na každém kroku tu však sálá smutný osud Židů a vězňů. Exkurze nám ukázala, že válka je hlavně nejhlubší lidské utrpení, zvláště ve spojení s nacismem.

Rozhovor s paní učitelkou Klárou Novákovou

Rozhovor připravily Gabriela Fránková a Anežka Nováková z 9. B.

Anežka a Gabča: Dobrý den.

P. uč. Nováková: Ahoj.

Anežka: Takže, co Vás vedlo k rozhodnutí, stát se učitelkou?

P. uč. Nováková: No.. Já jsem studovala pedagogickou školu, obor český jazyk a výtvarku, ale než jsem šla studovat, tak jsem ještě nebyla rozhodnutá, zda se stanu učitelkou. To rozhodnutí přišlo až později, kdy jsem dostudovala vysokou školu. Pracovala jsem jako průvodkyně na jednom hradě. Zatím jsem nehledala žádnou práci -ve škole- a uvažovala jsem, co asi tak budu dělat, přemýšlela jsem, že na pár let odjedu do ciziny. A pak přišla nabídka z jedné školy. Práci jsem vzala, když „přišla“ za mnou, aniž bych ji hledala. A tak to začalo.

Gabča: Co byste tedy dělala, kdybyste nebyla učitelkou?

P. uč. Nováková: Kdybych nebyla učitelkou? (*přemýšlí*) Možná bych chtěla pracovat v nakladatelství, nebo bych v nějaké dílně šila kostýmy pro divadla či filmy a pak by se mi líbilo mít kavárnu. (*směje se*)

Anežka: Jaký byl Váš největší průšvih na základní škole? Pokud tedy nějaký byl...

P. uč. Nováková: Tak já jsem problémů moc neměla, já jsem byla taková ta hodná žákyně, která nosí jedničky a v hodině se hlásí. Ale největší průšvih? Možná, když jsem v první třídě „zapekla“ tělocvik. To asi byl ten největší.

Gabča: Kde jste studovala střední školu?

P. uč. Nováková: Já jsem chodila na střední školu do Třeboně, na oděvní průmyslovku. Předtím jsem chodila na gymnázium už od šesté třídy, ale měla jsem svůj velký sen, že se stanu módní návrhářkou, tak jsem tedy přešla na oděvní průmyslovou školu.

Anežka: Líbilo by se Vám učit na vesnické malotřídce?

P. uč. Nováková: Líbilo. Když jsem studovala a představovala jsem si, že budu učit, malotřídka byla jedna z možností. Byla bych na vesnici, kde bych učila pár dětí...to by se mi líbilo.

Gabča: Chtěla byste jednou být ředitelkou školy?

P. uč. Nováková: Ne! (*směje se*) To bych opravdu nechtěla.

Anežka: Slyšeli jsme, že jste učila cizince česky, jaké to bylo?

P. uč. Nováková: Bylo to hrozně zajímavé, moc mě to bavilo. Žila jsem pár let v Praze, kde jsem učila v různých školských zařízeních a cizince jsem učila v jedné neziskovce, která se zaměřovala na integraci cizinců v Čechách. Kolem tohoto sdružení se hodně soustřeďovali lidé z východu, tudíž tam byli lidé z Ruska, Ukrajiny, Běloruska, Moldávie, Čečenska, byl tam i jeden Američan a několik Afričanů, hlavně Nigérijců. Bylo to hrozně zajímavé právě tím složením skupiny a bavilo mě se s těmi lidmi bavit, třeba jak přišli do Čech, z jakého důvodu, jak se jim tady žije, jak se zabydlují... Bylo to fajn.

Gabča: Jaká událost v naší třídě - 9. B - Vás nejvíce naštvala a kdy jsme Vás naopak potěšili?

P. uč. Nováková: Jeřda! (*směje se*) Nebylo toho málo..! Ještě není školní rok u konce, tak doufám, že nebude nic, co by přehlušilo ty předchozí události, ale nějaká, která by mě potěšila, udělala mi radost... ta klidně přijít může. Hmm, naštvala... (*přemýšlí*) Nejvíce mě naštvalo, když si navzájem ubližujete. Když jeden bezdůvodně ubližoval druhému, to mi vadilo opravdu hodně. A vadí mi to stále, i když se to neděje aktuálně. A okamžiků, které mě potěšily, bylo také mnoho. Moc mě potěšil loňský školní výlet, který proběhl skvěle. Těší mě, když se začínáte dostávat na školy, líbilo se mi, jak jste přijali Anežku, když sem nastoupila do osmé třídy. Těší mě, když si pomáháte mezi sebou, spolupracujete... To jsou pěkné okamžiky. (*usmívá se*)

Anežka: Byla byste pro, aby se obnovily tělesné tresty, nebo proti? A pokud ano, použila byste je?

P. uč. Nováková: Někdy mám sto chutí (*směje se*) ten tělesný trest použít, to je pravda, ale myslím si, že se to do školy nehodí. Určitě by ho každý učitel někdy použil, nicméně nejsem pro to.

Gabča: A kdyby byly v omezeném rozsahu? Ne nás mlátit rákoskou jako dříve, ale pohlavek nebo facka?

P. uč. Nováková: Hm, ne. Já si myslím, že každá rána daná ve vzteku je špatná. Když je člověk naštvaný, neměl by na druhé útočit.

Gabča: Myslíte si, že by měla být povinná maturita z matematiky?

P. uč. Nováková: Ne! (*směje se*) To určitě ne. Já jsem ráda, že jsem tohle řešit nemusela, protože jsem z matiky nematurovala, a ani teď bych si ji nevybrala dobrovolně. Rozhodně ne.

Anežka: Před nějakou dobou se spekulovalo o zrušení domácích úkolů, byla byste pro nebo proti?

P. uč. Nováková: Aby se úplně zrušily? To bych byla proti. Podle mě by děti v nějaké míře domácí úkoly mít měly. Bylo by podle mého špatně, kdyby žáci doma nedělali nic – co se týče školy.

Gabča a Anežka: Dobře, děkujeme za rozhovor.

Město duchů

Ve Spojených státech Amerických, ve státu Connecticut, leží město Newtown. Lidé mu dávají různé přezdívky. Občas jsou velice vtipné, ale někdy z nich až mrazí. „Zakleté město“, „Hlavní město nadpřirozena“, nebo mnou oblíbené „Město duchů“. Většina obyvatel se odstěhovala hlavně kvůli povídkám, které se roznesly až moc rychle.

Skoro všichni žijící v tomto městě se už setkali s něčím zvláštním. Ať už to byly podivné zvuky nebo nevysvětlitelné události, snažili se dostat ze spárů nadpřirozena pryč. Kromě Jennifer Darwol. Tato jednadvacetiletá slečna se vždy zajímala o záležitosti mezi nebem a zemí. V Newtownu žije již 5 let. Přestěhovala se sem se svými rodiči, protože neměli moc peněz a domy zde byly velice levné kvůli strachu, který vládl městem. Její rodiče se ale po čase rozhodli, že toto není to, co si představovali, a tak se mělo konat další stěhování.

Jennifer ale zůstala. Bydlela sama ve starém domě a snažila se přijít na odpověď hádanky jménem Newtown. Každou noc slýchávala, jak vržou schody, jako by po nich někdo chodil.

Svůj volný čas trávila v knihovně ve vedlejším městě, kde měli spoustu materiálů o záhadách, a snažila se zjistit co nejvíce o historii „Města duchů“. Každou minutou, co hledala, cítila, že už má konečně odpověď. Ale z ničeho nic se vše rozplynulo. Vypadalo to, jako kdyby Newtown nechtěl, aby byla pravda objevena.

Jako skoro každý den, jela Jennifer i 21. května do knihovny. Už jí moc knih nezbývalo a chtěla to zabalit. V rukou držela poslední knihu, poslední záchranu města, ale nic v ní nenašla. Zklamaná sama ze sebe začala odcházet, ale najednou si všimla strašně tenounké knihy. Nesla název „Zabiják z Newtownu“ a byla sepsána podle skutečných událostí. Neváhala ani sekundu a začala číst.

Její tep se zrychlil mrknutím oka. Bingo! Konečně našla svůj zlatý důl. Psalo se v ní, že muž jménem Thomas Yelco, rodák z Newtownu, z nevysvětlitelných důvodů zavraždil svoje sousedy. A když mu tento čin prošel, tak pokračoval. Celkem zabil 14 obyvatelů. Jejich těla se nikdy nenašla. Po svém posledním činu se Thomas psychicky zhroutil a zastřelil se.

Jennifer se s divným pocitem podívala, kde bydlel. Queen street 17. V tu chvíli by se v ní nikdo krve nedořezal. Vždyť tam přece bydlela!

Rychle běžela k autu a jela domů. Začala prohledávat všechny místnosti. Nikde žádná zmínka po zločinu. Rozhodla se, že se půjde podívat na zahradu, ale jak šla, zavadila o malý koberec v předsíni. Roh se odhrnul a uviděla část dveří. Neváhala, a celý koberec uklidila na stranu.

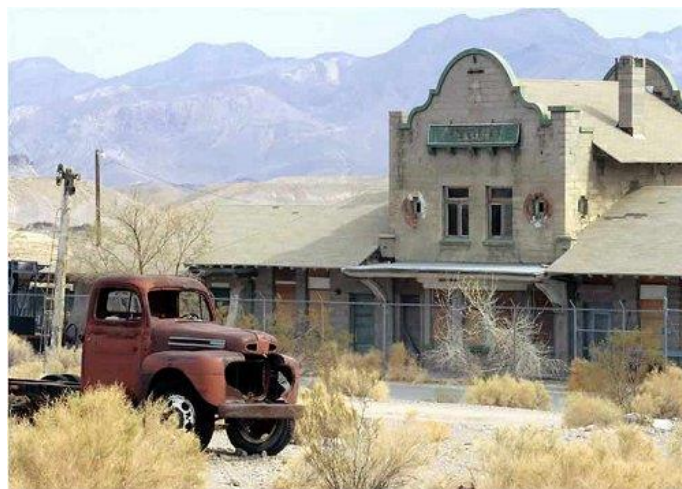
Před ní se objevily dveře vedoucí do sklepa. Mrknutím oka je otevřela a začala vcházet do tmavé, chladné místnosti, ze které šel strach. Najednou to ucítila. Nechutný zápach hniječícího masa. Byla to jako facka do obličeje.

Když si její oči přivykly na šero, nahmatala šňůrku a rozsvítila žárovku. Oči jí okamžitě padly na zdroj zápachu, na igelitové tašky. Pomalým krokem se dostala až k nim. Jednu z nich pootevřela. Vykoukla na ní polorozpadlá hlava.

S leknutím uskočila a vyběhla po schodech. Nasedla do auta, míříc na policii. Po dvou minutách byla u cíle. Ještě ten den se ukázalo, že to jsou opravdu oběti Thomase Yelca. Jennifer se musela na pár dní odstěhovat kvůli vyšetřování.

Povedlo se identifikovat pouze jedno tělo, protože ostatní byla už tak rozpadlá, že to nebylo možné. Ale všechna těla byla řádně pohřbena a od té doby nikdo v Newtownu nestraší.

Daniela Vlčková, 9. A

Šumavská krajina

Toto místo je uprostřed lesa v krásné krajině.

Krajina vás očaruje svojí krásou, vůní a svěžím vzduchem. Uprostřed protéká potok se šumějící vodou. Okolo jsou rozkvetlé stromy, ze kterých vypukly voňavé kvítky, jež jsou opylovány včelami. Celá krajina je obalena do mechové a jemné přikrývky. Potok obklopuje mnoho kamenů. Mezi nimi vylézají první květy blatouchu bahenního. Ten roste právě u takových potoků a někdy i u řek. Vyrůstají zde ale i jiné rostliny, jako třeba kapradiny. Větve stromů rostou nad potokem. Potok je na konci rozdělen do dvou pramínků tekoucích do dalších krás Šumavy a do měst. Mohlo by to někomu připadat i jako veliký cop nějaké dívčiny, které jeden z pramínků vlasů utekl někam do neznáma. Opodál tohoto místa můžeme najít zvířata.

Krásné místo, které je zde, zůstane mým nejoblíbenějším až do konce mého života.

Hana Knězová, 9. C

Procházka mechovým lesem

Při pohledu na fotografii vidím les a kameny, které jsou potaženy mechem. Zřejmě je chladnější počasí, protože není úplně jasno. Tento tok se asi vyskytuje uprostřed lesa, do kterého lidé asi moc nechodí.

Všude je mech a zeleň. Stromy jsou ale docela suché a vypadá to, že i dost staré a skoro popadané. Je zde mnoho kamenů, které jsou potažené vrstvou mechu, který vypadá jako mechový polštářek. Uprostřed nich teče menší vodopádek, který pramení okolo kamenů. Jako kdyby voda tancovala. Voda určitě teče velmi rychle směrem k nějakému potůčku nebo i řece. Začíná proudit uzounkým pramenem až do větší šířky. Na pravé straně je trošku vidět prošlápnutá cestička, která ale hned končí u bodu, kde se voda rozléhá a proudí dál. Les ale vypadá, že není tolik navštěvovaný. Jako kdyby to bylo tajemné místo uprostřed lesa, kam nikdo nechodí a ani ho nezná.

Od pohledu mi fotografie připadá velmi uklidňující. Jak je všude spousta zeleně, působí to klidně a určitě bych se na to místo chtěla podívat a užívat si jen šumění potůčku a čerstvého vzduchu lesa. Mně se tato fotografie moc líbí, a kdyby to šlo, určitě bych se na toto místo chtěla podívat.

Andrea Nová, 9. C

Příroda

Toto místo se nachází uprostřed lesa. Je tam klid, nikdo nikde nekřičí. Všude je kámen na kameni, ty jsou porostlé mechem. Mezi kameny teče šumějící potůček, krásný to zvuk. Voda není nijak znečištěná, ba naopak je krásně vidět až na dno. Jelikož jsou kameny porostlé zeleným mechem, trošku kloužou. Tento les hraje všemi zelenými barvami. Stromy šumí všude, kolem vás. Příroda okolo a potok jsou neznečištěny, žádné odpadky, no prostě krása! Kolem létající ptáčci, jejich zpěv je krásné poslouchat. Tento les se mi opravdu líbí, jelikož jsou tu slyšet krásné zvuky přírody.

Míša Skolková, 9. C

Říčka a les

Stojím uprostřed lesa na kameni a koukám do prudce tekoucí říčky. Kolem mne je spousta kamenů a stromů. Zemina je celá porostlá mechem. Je to jako kdybych stála na mechovém koberci. Neslyším ani své kroky. Slyším pouze šeptání stromů, cvrlikání ptáků, tlukot svého srdce a vlastní dech, jak jsem zaslepená touto krásou přírody. Na tváři cítím chladný vítr od říčky. Koukám do oblak a mezi mračny vidím pouze protínající se paprsky slunce a větve z korun stromů. Rozhlížím se a vychutnávám si tu pohodu a klid kolem mne. Příroda, kterou kolem sebe zde vidím, mě dostává do kolen. Vyvolává ve mně pocity plné energie a radosti, co Bůh dokázal stvořit.

Martina Prosserová, 9. C

Kamenitá krajina

Jednoho krásného slunečného dne jsem se šel na vycházku do místní přírody odreagovat. Šel jsem asi hodinu a půl a najednou jsem narazil na místo, které jsem v životě neviděl.

Bylo to místo krásy a harmonie, nejspíše to nejkrásnější místo, které bůh stvořil. Vzalo mi to dech. Protékal zde malý, ale silný potůček, který protékal přes kameny porostlé zelenou travinou a všemi druhy huňatých mechů. Voda pěníla po celé své délce. Ani nevím, odkud tento potůček teče, jenom vím, že jeho voda je čistě průzračná jako ten nejkrásnější diamant a potom odtéká kamsi do dále, kam ani orlí oko nejspíše nedohlédne.

Potůček je obsazen velkými i malými kameny, ze kterých vyrůstají malé stromečky na, kterých raší malé květy a z nich vychází půvabná vůně, jako kdyby každý z nich byla nádherná dívka, která se navoněla tím nejvoňavějším parfémem, který kdy byl stvořen. Na těch největších kamenech jsou zakořeněny vysoké stromy a na nich jsou lístky a všelijaké ptactvo, které vyzpěvuje po celé krajině. Ptáci zpívají nádhernou symfonií, stromy šeptají a voda šumí. Toto relaxační místo je to nejhezčí a nejkrásnější. Zde si člověk odpočine a najde svůj vnitřní klid, který v sobě najde opravdu každý.

Kdybyste dobře hledali, našli byste na tomto místě i nějaká malá zvířátka. Například zajíce, veverky a další roztomilá stvoření. Tak se přijďte také podívat, jelikož toto místo by mělo spatřit více lidí a podívat se na krásu naší místní přírody na Šumavě.

Daniel Trš, 9. C

Lesní říčka

Právě koukám na svah plný kamenů. Mezi kameny přímo utíká rozbouřená říčka.

Tak krásně pokrytý les kobercem mechu už jsem dlouho neviděla. Kameny mají zvláštní tvar, jako by uhýbaly rozbouřené říčce vrhající se ze shora dolů. Její šum zní, jako by to tu vše ovládla. Kameny uhýbají, stromy se naklánějí a neslyším tu nic než zpívání ptáků a šrum této nekompromisní říčky. Člověk z velkoměsta, by si tu přišel jako v jiném světě. Žádná auta ani lidé, ale pouze volání přírody. Mech tady prorůstá úplně všude, od kamenů až

do koruny stromů. Vypadá jako parazit snažící se zničit úplně všechno, ale to není účelem tohoto zeleného pokryvu.

Pocit z tohoto místa mám zvláštní. I když tady nejsou žádní lidé, nemám vůbec pocit samoty. Samozřejmě, že po pár dnech by mi lidé chyběli, ale jako samota se to úplně nazvat nedá.

Tereza Štěpánová, 9. C

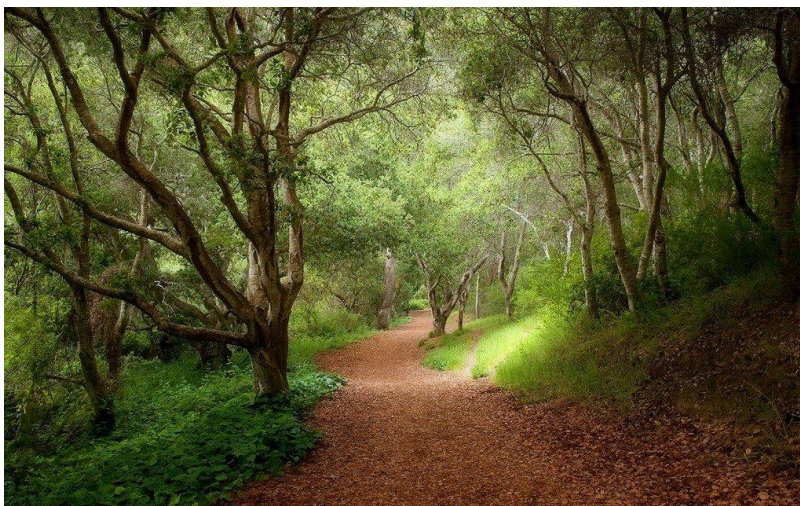
Procházka do lesa

Jedno krásného dne jsme se rozhodli, že se s rodinou vypravíme na procházku. Shodli jsme se, že půjdeme do lesa, abychom se nadýchlí čerstvého vzduchu a vyčistili si hlavy od nepříjemností.

Můj otec nás zavedl do lesa, který vypadal jako z pohádky. V tomto lese jsem ještě nikdy nebyla. Kamkoliv jsem se podívala, byly zelené, měkoučké polštářky. Slyšela jsem štěbetání ptáků, kteří si vesele povídali v korunách stromů. Po chvíli jsem uslyšela hučení potůčku. Přišli jsme blíže a spatřili jsme uzoučký pramen, který velice rychle přeskakoval přes velké kamenité překážky.

Na této procházce jsem si odpočinula, nabyla energie a nadýchala čistý a svěží vzduch. Rozhodli jsme se proto, že každý víkend půjdeme do tohoto zázračného lesa.

Alena Fořtová, 9. C

Neobyčejná třída osmé Á

Dveře

Na první pohled vypadají dveře do naší třídy normálně. Jsou to jen obyčejné bílé dveře, tedy skoro. Pokud někdo chce vyjít ze třídy na chodbu, není jisté, jestli stejný názor mají i dveře, a je možné, že se dotyčný objeví úplně jinde.

Skoro pořád si dělají, co chtějí, a jen někdy člověka zavedou tam, kam chtěl. Když vychází ze třídy učitel, dveře se zdají normální, neposlouchají jenom žáky. Tajemství dveří znají pouze někteří žáci, kterým se už stalo, že se místo na chodbu dostali třeba na školní pozemek, a pak museli běžet zpátky do třídy, jen aby se dostali včas na hodinu.

Všichni už věděli, že mají kouzelné dveře. Jednoho dne ale dveře začaly zase poslouchat a nepřenášely vůbec nikoho na jiná místa. Nikdo nevěděl, co se to s nimi stalo, a tak se jednou o přestávce rozhodli, že se dveří zeptají, co se děje. Dveře jim neodpověděly a děti radši hrály na honěnou, než aby se znovu zeptaly starých dveří.

Od té doby jsou všichni srovnáni s tím, že dveře už nejsou odlišné od jiných.

Johana Mišáková, 8. A

Zrcadlo

U nás ve třídě visí na zdi zrcadlo, ale není to obyčejné zrcadlo, je kouzelné. Každý, kdo se do tohoto zrcadla podívá, omládne, nebo zestárne. Zatím nemám žádné zkušenosti, ale určitě to vyzkouším, abych byla starší a nemusela chodit do školy. Má to svoje nevýhody, zrcadlo může nechat omládnout pouhého teenagera, že se změní v malou batole. Zrcadlo dostalo tuto vlastnost tím, že magický kouzelník postříkal zrcadlo kouzelnou vodičkou a aktivoval vlastnost omlazení a zestárnutí.

Klára Kaderová, 8. A

Tabule

Naše třídní tabule je modrozelená. Pamatuje si nejen časy, kdy jsme se začínali učit v šesté třídě, ale i spoustu tříd před námi. Bůh ví, jak stará vlastně je.

Nikoho by ale nenapadlo, že to není jen normální tabule, která celou dobu prakticky jenom visí na zdi a nechá na sebe psát. Ne, tahle tabule není normální. Když se totiž škola zavře a všichni jdou domů, objeví se na ní vše, co bylo ten den napsáno, a díky její síle to ožije.

Takže pokud ten den byla třeba matematika, vyskáčou z tabule čísla a začnou kolem sebe poskakovat. Pokud například dějepis, vylezou z tabule všemožné historické postavy a vyprávějí o své době a dobrodružstvích, která zažily. Zůstávají tam až do rána. Pak se ale vrátí zpátky do tabule a s nimi zmizí i písmo. Jako by se nic nestalo.

Tabule má tuto schopnost, aby jí nebylo smutno, když všichni odejdou domů.

Rosalie Falberová, 8. A

Reproduktor

Reproduktor v naší třídě má černou síťku a po straně dřevěné destičky. Není to vlastně normální reproduktor, ale je kouzelný a zajímavý. Má takovou schopnost, že když se napojí kabelem života do nabíjecí skříňky pod ním, začne sám hrát písničky z YouTube nebo Hitrádia FM Plus. Když má šťastnou náladu, hraje písničky typu dubstep, rap, trap nebo metal, a když má smutnou náladu, hraje písničky sad piano longs. Většinou je ale šťastný, užívá si života. Někdy je ale hodně urážlivý. Když si z něj někdo dělá srandu, flákne ho kabelem po palici. Smutný je jenom tehdy, když ho někdo uhodí, nebo ho poškodí, bolí ho to.

Na pohled je krásný. Je značky Genius a je hodně moderní. Jeho kabel je černý a tlačítka na přidávání zvuku atd. jsou stříbrná. Nabíjecí skříňka pod ním je vlastně obyčejná bílá zásuvka, ale to mu nikdo nesmí říct, jinak se urazí. Pokud si chcete poslechnout jeho písničky, přijďte do třídy 8. A a Daniel Brejcha vám poradí, jak si s ním hrát.

Daniel Brejcha, 8. A

Zrcadlo

Vybrala jsem si naše kouzelné třídní zrcadlo. Vypadá jako naprosto obyčejné zrcadlo, ale není to jen obyčejné zrcadlo, je to mnohem více. Je obdélníkové, nemá žádný rám ani zdobení. Drží ho jen dvě úchytky na dolní a horní straně.

Na první pohled nic zajímavého, ale když pochopíte ovládnání zrcadla, tak je to naprosto úžasné. Zrcadlo totiž dokáže měnit celkový vzhled dané osoby. Pokud na zrcadlo zaťukáte jednou, přeměníte se na osobu, kterou si v tu chvíli přemítáte v hlavě. Když zaťukáte dvakrát, vaše normální podoba se navrátí. Kouzlo vydrží tak dlouho, jak jen budete chtít. Zrcadlo vás může proměnit ve vlkodlaky, zombieky, princezny a filmové hrdiny i na všedního člověka, třeba kamaráda, kterého byste chtěli vyděsit.

Šťěstí, že toto zrcadlo máme jenom my ze třídy 8. A.

Tereza Krčmářová, 8. A

Moje ideální partnerka

Je těžké takhle napsat, koho bychom chtěli za ideálního partnera. Někdo by mohl říct určitou osobu, někdo jiný by také mohl říct, že partnera nechce. Já mezi takové blázný nepatřím. Ale také nemám nikoho, kdo by byl můj idol a po kom bych toužil. Ovšem kdybych měl tu možnost vybrat si ideální dívku pro můj budoucí život, vypadala by asi takhle: Barva vlasů? To je těžké, líbí se mi blond i brunet. Nemám rád žádné vychrtlé holky, ale na druhou stranu cvalík to také být nemusí. Zkrátka něco mezi. Určitě by měla být menší než já a neměla by rozhodně být silnější jak já. Nevypadalo by to dobře! A kdybych měl být opravdu vybíravý, mohla by mít pěkný zadek. No a povaha? To je jasné. Veselý člověk stejně jako já. A co je nejdůležitější? Musela by mě brát takového, jaký jsem a ne na mně hledat jen chyby.

Tohle téma je velice zajímavé. Myšlenky, které mi zrovna kolují hlavou, jsou až neuvěřitelné. Zakončil bych to tak, že představu o partnerce mám, ale určitě se podle ní nebudu striktně řídit. Až tak vybíravý nejsem. Ale jinak každému přeji, ať jednou toho svého vyvoleného najde a je pokud možno šťastný.

Tomáš Míka, 8. B

Vítězné básně soutěže – GRATULUJEME!!!

I. stupeň:

1. místo: Amálie Lískovcová, 4. C

Jaro
Ahoj, jaro, už jsi tady,
pojď si hrát za kamarády.
Budeme hrát na babu,
hurá, jaro už je tu!

Beránka si upečeme,
pomlázku si upleteme,
kluci holky vyšupají,
holky klukům vejce dají.

Na zahrádce kvete kvítí,
na obloze slunce svítí,
pojedeme na kola,
budem zpívat tralala.

2. místo: Emily Pokorná, 4. C

Jaro
Jaro přišlo k nám,
z domu vybíhám.
Zimu z domu vyhodím,
sukni znovu nasadím.

Cvrček vezme housličky,
Anno, ještě nesundávej botičky.
Beruška už svetry plete,
pozor, ať se nezaplete.

Rozkvetly už bledule.
Hurá! Jaro už tu je!
Rozkvetl už celý svět,
hele, tam je i sněžný květ!

3. místo: Barbora Černíková, 4. A

Jaro přichází
Viděla jsem růst květ,
také jak roste tráva,
zvolala jsem sláva!
Prostě se barví svět.

Viděla jsem živo všude kolem sebe.
A nade mnou proletěl ptáček,
jako by měl na sobě fráček,
a mířil přímo do nebe.

Pomalou začíná zvířecí bál.
Zvířátka už se blíží
i hadi se už dávno plíží
a půjde i ještěřčí král.

Slunce už krásně svítí.
Do zelena se barví travička,
po ní se prochází kravička.
Každou louku už barví kvítí.

Najednou mi to dochází.
Když zvířátka se probouzejí ze spánku,
tak zima už má na kahánku
a jaro konečně přichází!

II. stupeň:

1. místo: Jan Schafhauser, 8. B

Ty, jaro
Ty, jaro! Já tě nemám rád,
vždyť zima je můj kamarád.
Její mráz a vločky bílé,
to je to, co je mi milé.

Ty, jaro, co to po mně chceš?
Abych radoval se z toho,
že nastaneš?
Promiň, nemůžu, srdce mi puká,
při pohledu na zelená luka.
anebo začít tancovat,
vždyť jarní dny má každý rád.

Tu vůni střešmchy, která vánkem tiše létá
a o nos lidí zavádí,
rozkvetlé třešně, jabloně a hrušně
mysl tvou krásně naladí.

Zapomeneš na starosti a strasti,
které tě sužovaly dřív,
teď otevřeš radosti náruč
a hned ti bude krásněji a líp.

Tereza Štěpánová, Martina Proserová, 9. C

Pouto přátelství
Jednou přišel den,
který byl jako sen.
Vše se změnilo,
jako když listí opadalo.
Ze zimy vločky spadaly k zemi,
v srdci pociťován chlad.
Úderem jara přišla změna,
v nitru se mihla jiskra.

Sníh jest roztává,
květiny drají se na povrch
bílou zeminou,
mraky mizí příchodem
šlehající záře
a srdce poznávají sílu

Jaro, víš co,
ty přece kouzlo máš,
já musím uznat,
že nad zimou vždy vyhráváš.

2. – 3. místo: Tereza Roučková, 7. A

Jarní básnička
Je jarní den a vítr tiše fouká
a na rozkvetlé lípě
si kos jarní píseň brouká.
Kdo píseň zaslechne alespoň z dále,
neví, jestli plakat má-li,
slunečného žháře.

Dvě zmatené mysli
čekajíce na slova ztrácející se
v dále,
náhle přijdou mžiky,
kdy oslovené nalezne své řádky.
Srdce bijí,
smích znějící
a hlasy našeptávající slova,
která pochopí jen pravá přátelství.

Co jaro přineslo,
léto zpečetilo.
Šlápěje vedené krajinou,
cestou nekonečného přátelství.

